SURÎSUL LUI NĂSTASE

ORICÎT vi s-ar părea de curios, prima tentă de culoare pe care vreau să o așez pe pînza pe care va trebui să apară chipul lui Ilie nu va puncta surisul său atît de obișnuit și fermecător, ci lacrimile sale atît de spontane și sincere încît îl definesc mai bine chiar decît zîmbetul obligatoriu al vedetei.

DA, voi începe cu lacrimile lui Ilie, pe care le-am văzut nu o dată. La 25 de ani ele pot părea unora ridicole, cînd în fond sînt tot atît de curate și de copilărești pe cît de mare este talentul celui despre care încerc să scriu acum. Dacă v-ați gîndit la lacrimile bucuriei v-ați înșelat, deoarece Năstase își manifestă acest sentiment într-un mod neobișnuit de decent, închis, rezervat pînă la limitele nepăsării. Sursa lacrimilor la care mă refer sînt două-trei vorbe aspre sau nedrepte ce i se adresează la capătul unor zile de muncă grea. Am pornit de la lacrimi nu pentru a vă epata, am amintit despre muncă, nu spre a vă forța indulgența (marii campioni ai arenei nici nu au nevoie de așa ceva) ci fiindcă cele mai proaspete lacrimi ale lui Năstase s-au uscat la soarele și vîntul Sudului din vara aceasta și pentru că ele au însemnat pentru el o dată fericită și, poate, chiar suportul psihologic al unor eclatante succese ulterioare.

CEL care i le-a provocat a fost un alt campion: cehoslovacul Jan Kodeș, cîștigătorul de la Roland Garros (unul din cele mai redutabile turnee internaționale, purtînd numele pilotului care, în 1913 traversase cel dintîi, în zbor, Mediterana). Învins la Nisa în doar trei seturi, Kodeș l-a apostrofat pe Ilie spunîndu-i că „folosește mijloace nepermise, ca mișcarea în teren și oprirea jocului pentru discuții cu arbitrii". Aceste cuvinte l-au rănit atît de crunt pe Năstase încît i-am văzut lacrimile țîșnindu-i pe obraji. Nu știu ce veți crede despre mine, dar vă mărturisesc că acela a fost unul dintre puținele prilejuri în care orb de furie și la fel de jignit ca și el, m-am simțit în stare să-l lovesc cu toată puterea mea pentru accesul său de slăbiciune infantilă. Am revăzut în el, în clipa deserisă, pe copilandrul din urmă cu șapte ani cu care începusem să colind lumea. Și poate că amestecul acela de fiere revărsată în sînge și nostalgia propriei tinereți a devenit instantaneu pirghia care mi-a oprit brațul și mi-a deschis fereastra, întunecată pînă atunci, a rațiunii.

CINE era bărbatul acela cu chip înlăcrimat? Și cine eram eu, cel pregătit pentru o asemenea pedeapsă? Cui dintre dv. nu i s-a întîmplat să-și revadă, ca într-un film rulat în mare viteză, o parte din viață? Încercasem să fac din Ilie un om tare, cum mă pricepusem, dar fără ezitări și, acum, văzîndu-l cum plînge la 25 de ani pentru cîteva vorbe otrăvite am fost răscolit de o furtună interioară, Ilie a simțit fulgerul din mine, și-a șters lacrimile și a spus doar atît: „Am să-l bat măr la prima ocazie!"

NĂSTASE s-a născut sub semnul cel mai pur al imprevizibilului. Iuțeala și ușurința cu care el trece de la o stare de spirit la alta pot concura viteza și spontaneitatea sa din terenul de joc. Este, probabil, din această cauză, cea mai fericită ființă de pe glob! Rîde tot timpul, leagă prietenie cu oricine, ceea ce nu mă împiedică să afirm că a fost, este și va rămîne un mare timid. Da! Același Năstase pe care noi îl vedem sburînd pe zgură sau pe parchetul terenurilor de tenis, înviorind ecranele mate ale televizoarelor cu gesturile sale atît de armonioase și precise, aruncînd mingea peste gardurile arenelor, lovind-o ca la fotbal, îngenunchind cu fruntea pe racheță sau șuierînd, ca într-o respirație, cuvinte șui, ieșindu-și apoi din fire, este un mare timid!

ACUM, la Paris, în sala onorată cu numele lui Pierre de Coubertin, i-am văzut din nou surisul lui Ilie. Dar nu în meciurile grele și nici măcar o dată în ziua finalei. Amintiți-vă cum a părăsit el terenul: imediat după victorie și-a îmbrăcat bluza de trening și, lac de transpirație, a pornit spre vestiare, renunțînd să mai soarbă din balsamul ropotelor de aplauze, ca unul ce-și făcuse doar datoria și nimic mai mult, sau ca unul care avea încă alte treburi mai importante decît cele abia terminate. Ce vă spuneam? Ilie se bucură într-un fel al lui!

DACĂ ar fi să folosesc totuși surisul drept metaforă, ar trebui să spun că „surisul lui Năstase" a înflorit cu mult timp în urmă și anume în cea de a doua parte a lunii ianuarie a acestui an, cu prilejul turneului pe care l-am întreprins în S.U.A. Este vorba despre un așa numit circuit, cu distanțe lungi de parcurs între jocuri, săptămîni de tenis apăsătoare. Nu prea antrenați am intrat în horă. Ilie a cîștigat. Și a început să suridă... Avea și de ce: îl învinsese într-o finală pe Richey, unul din marii și perpetuii săi adversari. Dar cel mai important succes de atunci a fost cel de la Richmond, unde Ilie Năstase, dați-mi voie să-i scriu numele întreg, a învins, pentru prima oară, un campion mondial: pe australianul Newcombe clasat pe locul întîi în lume în anul 1970! Și Ilie, prietenul și tovarășul meu despre care spun adeseori și fără a glumi cu tot dinadinsul că

Desen de AL. CLENCIU

mi-este mai rudă decît... maică-mea, a fost — încă o dată — un timid. Newcombe, care resimte acut marea rivalitate dintre el și Năstase, mai ales în planul atît de gingaș al talentului și al îndemînării, și case este lezat de măiestria cu care Ilie minuiește racheta (oare printre scriitori acest sentiment a dispărut cu totul?) i-a spus cu două minute înainte de a intra pe teren: „De data asta o să-ți dau o lecție de tenis pentru că ai început să devii obraznic. Această lecție ai s-o ții minte". „Obraznicul" nu a îndrăznit să răspundă, dar o dată aflat în teren a devenit el însuși profesor, predînd lecția care i se promisese. Am avut o mare satisfacție văzîndu-l pe Năstase cum bate în numai 7 zile jucători ca Pasarell, Gimeno, Newcombe, Ashe.

DUPĂ lungi săptămîni ne-am simțit obosiți de America și de acoperișurile sălilor ei și avînd de ales între primăvara de tenis a noului continent și cea a bătrînei Europe, am preferat-o pe aceasta din urmă, mai ales că ne oferea și apropierea de casă. La Nisa ne așteptă o noutate: primul turneu „open" în aer liber! Dar și o obișnuință: terenul roșu de zgură pe care crescusem amîndoi. Aici l-a învins în finală Ilie pe Kodeș. L-a învins și a plîns! Vedeți prin urmare cum oscilează Năstase între zîmbet și lacrimi, tot astfel cum, uneori, se leagănă între perfecțiune și eroare. La Monte Carlo, primul turneu care-i atrage și pe profesioniștii de dincolo de Ocean, fiind, tocmai de aceea, veșnic interesant, plăcut și disputat, supremația europenilor respectă tradiția: cei patru semifinaliști sînt „de-ai casei" iar dintre ei doi au pașaport românesc. Eu pierd la Okker în patru seturi, Ilie trece de Taylor tot pe un traseu cu patru părți, iar în finală mă răzbună în fața lui Okker la care înscrie prima sa victorie și, o dată cu aceasta, își face cale liberă spre șefia clasicului clasament întocmit de Federația internațională de tenis de cimp (F.I.L.T.).

CURSA dintre Năstase și Stan Smith pentru primul loc în Marele Premiu F.I.L.T. începe să se accentueze, dar în timp ce americanul joacă turneu după turneu cu îngăduința comandanților săi militari (Stanley fiind ostaș în termen) și cîștigă prețioase puncte, Ilie se concentrează asupra jocurilor din „Cupa Davis", visul nostru neîmplinit. Un hop imens pe care nu-l prevăzusem: meciul cu Brazilia. Pentru prima oară acolo, pentru prima oară confruntați cu o echipă sud-americană. Știți ce-a fost, cît de greu ne-am „descurcat" la Sao Paolo! De aceea vreau să spun ceva tocmai acum cînd evoc aventura braziliană: este foarte plăcut și ușor de jucat într-o echipă în care îl ai alături pe Ilie Năstase! Dar uneori această companie devine greu de suportat. El este într-adevăr un mare campion, unul din acei puțini pe care poți pune zarurile în momentele cele mai dificile. A dovedit-o și desigur o va mai dovedi. Dar se ivește tocmai cînd te aștepți mai puțin abisurile dintre extremitățile temperamentului său atît de larg desfășurat. Și-atunci...

NOUA finală cu echipa S.U.A. are loc în Carolina de Nord. O pierdem la un scor foarte strîns: 2—3! Și totuși este cea mai grea înfrîngere a echipei noastre din cîte am suferit! În primul rînd o pierde Ilie în fața lui Smith, același pe care îl învinsese la Paris atît de ușor. O pierde timidul și emotivul Năstase. Și Smith este emoționat, dar mai echilibrat decît Ilie, face mai ușor față situațiilor din teren. O pierd apoi eu. Iar vina mea este desigur mai mare: am condus cu doi la zero la seturi într-un meci vital. Mi-au lipsit două mingi pe care n-am știut să le fac. Nu cred că mi-a fost frică. Nu, hotărît, nu mi-a fost, dar celălalt era mai bun decît mine.

NE DESPĂRȚIM din nou. Numai dezamăgirea ne mai unește. Ilie vine acasă. Eu merg în Anglia. Reîntîlnirea? Poveste de film: pe aeroport, cu totul întîmplător ca într-un roman bine pus la punct... El începe un mare turneu în sală, la Wembley, în compania celor mai strălucitoare stele ale tenisului mondial. Își mărturisește frica. În fața celor mari? Aș, de unde! Se teme că va pierde în prima zi la cine știe ce jucător venit din calificări! Cum se explică această frică? Ilie este nu numai timid, dar și foarte modest. De acasă, unde revenisem, urmărește mersul său triumfal căruia îi cade victimă mai întîi Emerson. Apoi, în fața lui, iarăși Newcombe! Bănuiesc războiul psihologic provocat din nou de australian, dar trebuie să aștept presa de a doua zi: Năstase l-a învins și de data asta! Și apoi surpriza cea mare: prima victorie asupra lui Rod Laver! Surpriză pentru cei ce nu l-au văzut jucînd prea des pe Ilie. În fond cine este acest Laver? El reprezintă un mit care domină tenisul mondial din 1962. Tenisul amator, profesionist, financiar, spectacular. Dar epoca lui se apropie de sfîrșit. Îl va înlocui Smith sau Năstase? Este greu de spus, dar Ilie l-a învins pe Laver și încă într-o partidă spectaculoasă după cum afirmă specialiștii.

O ALTĂ scurtă întîlnire și tot pe aeroport, dar cu un bilanț important. Ilie este fericit. Are și pentru ce: cîștigase unul dintre cele mai mari turnee „indoor" din lume. Dar pentru mine, ceea ce-mi spune mi se pare și mai important: „Am reușit s-o fac și singur. Nu mai e nevoie să mă dădăcești". Are dreptate și sînt la fel de mulțumit ca și el. Copilul a împlinit 25 de ani, dintre care 7 de tenis mare, cum îi spunem noi, un tenis alături de așii tuturor continentelor. El însuși este unul dintre primii jucători din lume și nu mai are aproape nimic de învățat de la nimeni.

ION ȚIRIAC
maestru emerit al sportului

(Fragmente din articolul publicat în „România literară" nr. 51 din 16 decembrie 1971).

Constantin COJOCCARU

AZI, LA GALAȚI

ÎNTÎLNIREA DE BOX DINTRE REPREZENTATIVELE SECUNDE ALE ROMÂNIEI ȘI POLONIEI

Azi, la ora 10, va răsuna primul gong în partida internațională de box dintre reprezentativele secunde ale României și Poloniei. Interesul gălățenilor în jurul acestui eveniment este enorm. Ei au toate motivele, deoarece în echipă au fost selecționați și 4 sportivi de pe malul Dunării. Este vorba de *Petre Ganea, Anton Cojan, Octavian Amăzăroaie* și *Constantin Cojocaru.*

Sperăm ca toți cei ce vor umple azi Sala Sporturilor din Galați să fie satisfăcuți de spectacolul pe care îl vor oferi cele 11 perechi: *cat. semimuscă:* Petre Ganea — Piotr Orszt; *cat. muscă:* Anton Cojan — Stanislaw Lechowski; *cat. cocoș:* Vasile Ivan — Wladislaw Morus; *cat. pană:* Octavian Amăzăroaie — Jan Prochon; *cat. semiușoară:* Gheorghe Ciochină — Jan Zelezniak; *cat. ușoară:* Gheorghe Pușcaș — Kazimierz Bryl; *cat. semimijlocie:* Ion Hodoșan — Zbigniew Zakrzewski; *cat. mijlocie mică:* Ion Mocanu — Zbigniew Petryszyn; *cat. mijlocie:* Constantin Cojocaru — Ryszard Sitkowski; *cat. semigrea:* Marin Constantinescu — Stanislaw Dragan; *cat. grea:* Anghel Iancu — Janusz Gerlecki.

De un deosebit interes se bucură meciurile de la categoriile *semimuscă, semiușoară* și *semigrea* care aduc în ring pe campionii Poloniei, precum și valoroși pugiliști români.

Paul IOVAN

PERFORMANȚA SPORTIVĂ

(Urmare din pag. 1)

om de știință, părinte al fizicii nucleare; **Camus** a fost gimnast, fotbalist și internațional de rugby; **Hemingway**, campion de pescuit subacvatic; șah de performanță a făcut acad. prof. **Gheorghe Mihoc**, savant de renume mondial în statistică matematică.

S-ar putea spune că aceste cazuri aparțin trecutului, unor vremuri cînd sportul nu ajunsese la altitudinile de astăzi, cînd chiar și marea performanță era, în bună măsură, o chestiune de agrement. Să zicem că este așa, dar ce replică ne vor mai da scepticii cînd le vom prezenta alte exemple, mult mai apropiate în timp?

Portarul de fotbal **Mircea David** — deținător a două licențe universitare; campioana olimpică la aruncarea discului **Lia Manoliu** — inginer electrotehnic; maestrul internațional de șah **Octav Troianescu** — medic chirurg, conferențiar universitar, șeful clinicii de ortopedie la Spitalul de urgență, fotbaliștii **Petescu, Mircea Dridea** — ingineri; fotbalistul **Mircea Luca**, voleibaliștii **Tiți Medianu, Dan Drăgulescu, Jean Ponova** — medici. O serie de foști mari sportivi români lucrează în cadrul C.N.E.F.S., sînt antrenori sau profesori: **Ioan Kunst-Ghermănescu, Victor Firea, Lazăr Baroga, Radu Hutan, Nicolae Navasart, Nicolae Nedef.** O întreagă pleiadă de ingineri a dat rugbyul: **Viorel Moraru, Radu Demian, Vasile Mladin, Dan Stoenescu, Costel Stănescu, Ion Teodorescu, Gheorghe Șerban.** Aceasta, într-un sport atît de aspru, care cere o pregătire de-a dreptul spartană și sancționează drastic orice abatere de la regulile instruirii sau ale vieții!

Am înșirat aceste multe nume (și mai sînt nenumărate altele, în toate ramurile de sport) pentru a arăta că nu este vorba de CAZURI IZOLATE, de CAZURI DE EXCEPȚIE, că fenomenul poate și trebuie să fie unul DE MASĂ.

CÎTEVA DIN SECRETELE REUȘITEI

Stăteam de vorbă — nu de mult, la Cluj, cu baschetbalistul **Horia Demian** (pivotul lui „U", internațional, eminent profesionist — asistent universitar) și el ne-a împărtășit cîteva gînduri semnificative în sprijinul ideii pe care o susținem.

„Autodisciplina este una din principalele condiții ale reușitei" — aprecîază Horia Demian.

Într-adevăr, drămuirea minuțioasă a timpului, **eliminarea totală** cum spunea plastic sportivul — a **„timpului-rebut"**, îngăduie oricărui tînăr obișnuit dotat să poată împleti pregătirea profesională cu cea sportivă. Printr-o bună planificare a orelor unei zile, poate să-i rămînă una pentru lectură, sau chiar două, pentru o piesă de teatru sau un film.

Gheorghe Gruia, cel mai valoros produs al handbalului nostru, ne povestea, în același context, cum a reușit să termine cu succes facultatea (I.E.F.S.), luîndu-și examenele onest, fără... intervenții.

„Învățătura și sportul de mare performanță sînt ca talgerele unui cîntar. O dată se lasă unul în jos, altădată celălalt, în funcție de necesități, de calendar, de perioadă. Principalul este însă, ca — în cele din urmă — ele să rămînă în echilibru".

Adăugînd la aceasta că studenților sportivi li se fac unele facilități (consultații speciale date de cadrele didactice, conspecte de lecții, pot susține examene în afară de sesiuni) vom avea imaginea grijii care este purtată pregătirii multilaterale a sportivului de performanță, înarmării lui cu o meserie fermă, pentru a-l face cît mai util societății.

Dar, principalul este ca tînărul SĂ VREA, SĂ SE STRĂDUIASCĂ, SĂ NU FIE ORBIT DE STRĂLUCIREA EFEMERĂ A CELEBRITĂȚII și — de ce să n-o spunem? — de avantajele oferite de unii conducători de instituții, de cluburi, de organizații sportive, care, în pasiunea lor pentru sport, în dorința de a mări faima județului, orașului sau a echipei, nu mai văd caracterul neprincipial, dăunător al unor asemenea practici.

Și dacă în acest domeniu atît de important (am spune, chiar, atît de gingaș) al realizării pe plan civic al performerului, am înregistrat și eșecuri, vina nu aparține numai sportivului ci și mediului în care el a trăit, celor care aveau îndatorirea să-l îndrumeze.

Exemplul trist al unor fotbaliști ca **Todor sau Varga**, al unui luptător atît de talentat cum a fost **Fl. Ciorcilă** (astăzi stîlpi ai bodegilor și café-barurilor) și al altora, ratați, rebuturi ale societății, apasă — fără îndoială — și pe alte conștiințe...

ÎNALTA RESPONSABILITATE A COLECTIVULUI

Una din principalele caracteristici a epocii pe care o trăim, epoca construirii societății socialiste multilateral dezvoltate, este aceea a DEPLINEI AFIRMĂRI A PERSONALITĂȚII UMANE. În centrul preocupărilor politicii partidului nostru stă OMUL, iar lucrările Plenarei din noiembrie au subliniat încă o dată aceasta.

Dar, omul nu se poate realiza și valorifica deplin decît în COLECTIV, în mijlocul tovarășilor săi, preluînd de la colectiv ce are mai bun, și — la rîndul său — dînd tot ce e mai bun colectivului.

În amplul proces educațional pe care am fost chemați să-l înfăptuim, sportul este, de bună seamă, o pîrghie importantă. În perimetrul lui sînt cuprinse mari mase de tineri, forța de atracție a sportului este uriașă.

Nu vom exagera cu nimic afirmînd că STADIONUL reprezintă — simbolic vorbind — amfiteatrul celei mai uriașe școli din cîte s-ar putea imagina.

În cazul exemplelor frumoase pe care le-am dat, ale unor sportivi virtuoși, deveniți cetățeni de elită ai societății noastre, unul din factorii care au determinat realizarea lor a fost colectivul, echipa din care au făcut parte. Înginerii-rugbyști au trăit în atmosfera muncitorească, militantă, a Griviței Roșii, au fost bine povățuiți.

O înaltă responsabilitate revine, în acest sens, antrenorului. De multe ori, antrenorul este mai apropiat de sportiv decît un părinte! Influența lui este, în cele mai multe dintre cazuri, decisivă. Ea poate trasa tot drumul de viitor al unui tînăr.

Antrenorul este dator să facă tot ce-i stă în putință pentru a-i îndemna pe sportivi spre școală, spre meserie, ajutîndu-i, sprijinindu-i și controlîndu-i. (Nu o dată, din păcate, această îndatorire este ignorată din cauza unor meschine interese de club, a unui loc mai bun în clasament, a unui punct cîștigat în deplasare).

Avem un tineret bun, harnic, talentat. Datoria organelor și organizațiilor noastre sportive, a antrenorilor, profesorilor și instructorilor, în mîinile cărora se află mlădițele patriei, este aceea de a cultiva toate aceste virtuți, pentru a putea fi duse la perfecțiune.

DIALOG CU MARTIN PETERS

„MI-A PLĂCUT LUPESCU, DAR NU L-AM UITAT PE DUMITRAȘ..."

„Cititorilor ziarului «Sportul» cele mai bune urări", *semnează Martin PETERS, în imagine cu Lee Ann și Grant, aflați în brațele lui tătucu...*

Înalt, subțire, simpatic, cu părul tuns — spre deosebire de mulți fotbaliști britanici — foarte scurt, **Martin Peters**, unul dintre jucătorii vedetă ai fotbalului mondial, este liniștit, aproape tăcut, cu greu poate fi reperat în zgomotoasa veselie creată de fotbaliștii de la Tottenham în holul hotelului „Intercontinental". Mă privește în cele din urmă, drept, în față — întotdeauna face așa, aveam să-mi dau seama mai tîrziu, cînd vorbește cu cineva — cu ochii lui căprui, cuminți, într-un aer aproape timid, da, am găsit cred cuvîntul, de licean... Are, totuși, 28 de ani, aproape 400 de meciuri și peste 100 de goluri marcate în prima divizie engleză (a debutat la West Ham, în 1962), trei selecționări în echipa școlară a Angliei (de pe vremea cînd mai juca la **Plaistow**, orășelul său natal), cinci în reprezentativa de tineret și 52 în prima selecționată a Angliei. Soția sa, **Kathy**, i-a dăruit doi copii, pe **Lee Ann**, în vîrstă de 6 ani și pe **Grant**, băiețelul în vîrstă de 2 ani. În echipa lui Ramsey, care avea să devină campioană mondială, a debutat cu puțin înainte de campionatul mondial, într-un joc cu Iugoslavia, în luna mai a anului 1966.

— Martin Peters, ce știți despre fotbalul românesc și jucătorii săi?

— Nu prea mult. Știu că fotbaliștii români sînt adepții unui joc tehnic, sînt buni apărători — echipa dv. națională ne-a pus mereu probleme — dar nu prea sînt animați de un spirit ofensiv deosebit. De la Guadalajara, îi țin minte pe Dumitraș (Dumitrache bineînțeles), **iar acum, din meciurile cu Rapid, mi-a plăcut Lupescu, un bun fundaș central.**

— Spuneți-mi, nu vă simțiți obosit după cele 35 de meciuri jucate, de la 7 august pînă în ziua meciului retur cu Rapid?

— Nu, nu-mi pot... permite să fiu obosit. Campionatul englez — care este cel mai lung din lume — abia a ajuns la jumătate. Pînă la 1 ianuarie mai avem de jucat 5 meciuri, apoi, în continuare, pînă în mai anul viitor, încă douăzeci și două, fără a socoti însă și jocurile din „Cupa U.E.F.A.". Cine nu rezistă ritmului acesta, specific englez, trebuie să se apuce de altceva...

— Ați putea să-mi descrieți, pe scurt, un program de antrenamente și meciuri dintr-o săptămînă, luată așa, la întîmplare?

— Nu-i prea greu. Normal, ar trebui să împart ciclurile săptămînale de pregătire în două categorii: cele cu două jocuri în 7 zile (de obicei miercuri și sîmbătă), și cele cu un singur joc. Acestea din urmă sînt extrem de rare. Practic, în acest sezon, n-au fost decît două: de la 10 la 17 octombrie, și de la 28 noiembrie la 5 decembrie. În rest, cîteva meciuri amicale (la începutul sezonului), meciurile de campionat, cele din „Cupa Angliei" și din „Cupa ligii engleze", apoi, „Cupa U.E.F.A."; toate trebuie jucate...

Așa că, este destul de simplu! SÎMBĂTA și MIERCURI — meciuri DUMINICA și JOI, zilele după meci, odihnă. LUNI — antrenament fizic (alergare, exerciții din mișcare) și tehnic, plus un joc, desfășurat în sală, „five a side" (cinci la cinci), timp cam de o oră și jumătate. **MARȚI și VINERI — ușor antrenament cu mingea, exerciții de mobilitate, alergări ușoare. Cam asta-i tot. La noi, se lucrează foarte „tare", însă, în perioada pregătitoare, aproximativ o lună înaintea primului joc oficial.**

— Alf Ramsey a spus odată că **„Peters este un jucător cu 10 ani înaintea timpului său".** Care ar fi diferența, totuși, dintre dumneavoastră și Greaves, de exemplu, cărula i-ați fost preferat la Tottenham acum un an?

— E greu mai întîi să fac o legătură, pentru a putea găsi, apoi, diferențele dintre mine și Jimmy. El a fost un atacant de o clasă foarte mare. Poate și eu sînt un jucător bun, asta o hotărăsc alții... Totuși, eu sînt un om de mijlocul terenului, Greaves a fost, și este încă, un atacant pur. La Tottenham, am fost preferat eu, pentru că „Spurs" aveau mare nevoie de un mijlocaș, linia de atac putînd conta pe Neighbour, Gilzean, în vîrstă de 22 și respectiv 27 de ani, și mai ales, pe Martin Chivers, care la 26 de ani a devenit, în fine, după accidentări succesive care l-au ținut multă vreme pe loc, o speranță împlinită. Chivers este jucătorul care se apropie cu pași mari de vîrful carierieî, este omul care „vine" încă, și nu se știe unde se va opri...

I-am urat succes lui Peters, ne-am spus „la revedere", după care nu m-am putut opri să nu mă uit, lung, în urma băieților lui Bill Nicholson, între care capetele masivilor England, Chivers și Peters răsăreau deasupra tuturor...

Dumitru GRAUR

„CLUJANA" — O ASOCIAȚIE CU REALE POSIBILITĂȚI

Fabrica de pielărie și încălțăminte Cluj — familiară nouă, tuturor, prin apreciata marcă de încălțăminte **„Clujana"** — a aniversat, ieri, 60 de ani de prodigioasă activitate. Moment festiv ce a prilejuit — pe lîngă un prestigios bilanț, pe lîngă toasturi și felicitări — bogate manifestări cultural-sportive, demonstrații de artă și vigoare prin care artiștii și sportivii fabricii își exprimă omagiul lor față de respectabila vîrstă a unității cu destinele căreia generații de muncitori și-au împletit propriile lor destine.

De altfel, pentru sportivii asociației **Clujana**, întreg anul 1971 a stat sub semnul acestei aniversări, majoritatea competițiilor desfășurate fiind consacrate momentului pe care-l sărbătoresc cei aproape 8000 de salariați ai importantului centru industrial din orașul de pe Someș. Întreceri de haltere, culturism, șah, fotbal feminin — ca să le numim pe cele mai recente — desfășurate sub semnul **„Clujana '60"** — au constituit tot atîtea prilejuri de a ne apropia de viața acestei asociații sportive (care se află în cel de al 35-lea an de existență), de a-i cunoaște preocupările, de a-i depista greutățile, de a-i nota aspirațiile.

Înființată în 1936 și intrată în circuitul sportiv în 1937 — printr-o valoroasă garnitură de gimnaști —, CLUJANA cunoaște o perioadă de strălucire abia după război între anii 1947—1950 atunci cînd prezintă în campionatele naționale valoroase echipe de gimnastică, lupte, scrimă, baschet, tenis de cimp, box și fotbal.

Supusă mutațiilor (Dermata, Flamura roșie, Rapid, Clujana) și trecută sub diferite patronaje, asociația a pierdut, pentru un timp, contactul cu plutonul performerilor, legătura cu „vîrfurile" fiind restabilită numai în ultimii ani de către secțiile de haltere, culturism și orientare turistică.

Dar, indiferent de rezultatul sportiv, CLUJANA n-a încetat nici un moment importanta campanie de îmbogățire a bazei materiale, ea posedînd astăzi unul din cele mai valoroase complexe sportive clujene: sală de gimnastică, sală de forță, arenă de popice cu două piste, două bazine de înot, poligon de tir cu 8 paturi, teren de fotbal gazonat cu pistă de atletism, terenuri de baschet și volei, 3 terenuri de tenis de cimp. Acumulări care nu s-au făcut doar în ideea de a servi secțiile de performanță, ci de a oferi importantei mase de oameni ai muncii din fabrică, ca și copiilor acestora, spații pentru mișcare, refacere și reconfortare.

Referindu-se, de altfel, la locul pe care activitățile de educație fizică și sport trebuie să le aibă în programul cotidian — sau măcar săptămînal — al salariaților, tovarășul **Ioan ZOVANI**, secretarul asociației sportive „Clujana", preciza: **„Avem cîteva discipline sportive — fotbal, popice, tenis de masă, șah — la care campionatele intersecții sau cele uzinale au devenit tradiționale. După cum tradiționale sînt campionatele interstrăzi, competiție rezervată copiilor din cartierul Iris — unde locuiește marea majoritate a salariaților noștri — organizată din 2 în 2 ani, la fotbal și, prin rotație, la încă două discipline sportive.** (De subliniat că copiii dispun, pentru pregătire, de un teren de zgură ce le stă permanent la dispoziție și că, din marele rodaj ce se produce aici, au răsărit nume ca **Remus Cîmpeanu** și **Solomon** — actualii echipieri ai lui „U" Cluj —, **Dragomir Cioroslan**, campion pe 1971 la haltere — juniori mici — și au fost selecționați aproape toți componenții actualei echipe de fotbal Clujana (div. C), ca și cei 60 de membri legitimați ai secției de haltere și culturism — n.red.) Ceea ce trebuie, însă, cu deosebire menționat sînt acțiunile turistice care anual se ridică la cifra de 40, însumînd cca 12 000 de participanți. De altfel, în cadrul cursului filialei Clujana a Universității populare funcționează un cerc turistic care popularizează zonele turistice și organizează numeroase excursii ce se desfășoară cu program și sub conducerea unui ghid, reușind astfel să îmbinăm funcția recreativă cu elemente de cunoaștere și să păstrăm o disciplină de excursie. Filiala Clujana intenționează, de asemenea, să mai includă în programul său un cerc, „Tinerețea și sănătatea", cu misiunea de a propaga — prin lecții teoretice și demonstrații practice — virtuțile unor sporturi, ca halterele, culturismul, gimnastica, adecvate profilului profesional al tinerilor noștri. Tot în această idee, intenționăm ca, începînd de anul viitor, să instalăm în principalele secții ale fabricii podiumuri cu haltere populare, pe care tinerii să le utilizeze în pauzele de masă sau după terminarea programului lor de lucru".**

Cît privește performanța, Clujana nu și-a redus, desigur, pretențiile la cele două secții — haltere-culturism și orientare turistică — care recoltează astăzi titluri și medalii, ea urmărind o prosperitate a tuturor ramurilor care funcționează în cadrul asociației (baschet, popice, handbal, fotbal, atletism). Tentativă în reușita căreia se mizează pe rolul și aportul mai multor factori: existența unei baze materiale complexe (care — în paranteză fie spus — trebuie mai bine întreținută și puțin eliberată de povara chiriașilor care comprimă prea mult activitățile proprietarului), a unui bogat material uman ce se oferă selecției și șlefuirii și a unui generos ajutor din partea conducerii uzinei (director general — **ing. Gheorghe Mărinceanu**, director de producție — ing **Ioan Bodoni**), a comitetului de partid (secretar, **tov. Candid Miș**), ca și a atîtor pasionați de sport ce-și desfășoară activitatea în fabrică.

Un progres necesar, care să alunge nostalgia „zăpezilor de altădată", și de care se vorbește desigur, în mesajul pe care delegația sportivă l-a prezentat adunării festive **„Clujana '60"**. Un progres așteptat, pentru că **Clujana** este o asociație cu reale veleități pentru performanță.

Nușa DEMIAN

Unde mergem

BASCHET: Sala Floreasca, de la ora 9: I.C.H.F. — Universitatea Timișoara (mA); I.E.F.S. — Voința (mA), Politehnica București — Rapid (mA).

FOTBAL: Stadionul Republicii, ora 13.30: Rapid — A.S.A. Tg. Mureș (div. A).

Stadionul Giulești, ora 9: Rapid — A.S.A. Tg. Mureș (tineret-rezerve).

Sala Dinamo, de la ora 10.30: Carmen — Dacia și Venus — Unirea Tricolor (minifotbal feminin).

ȘAH: Aula I.P.G.G., de la ora 16: Turneul de calificare al grupei a V-a a campionatului european pe echipe.

VOLEI: Sala Giulești, de la ora 8.30: I.T.B. Informația Buc. — Universitatea Iași (fB), Voința Buc. — Farul Constanța (mB); **sala Dinamo, de la ora 9:** Electra Buc. — Aurora Buc. (mB).

SĂPTĂMÎNA SPORTIVĂ INTERNĂ

(Urmare din pag. 1)

prezenți împreună pînă în această săptămînă în „Cupa U.E.F.A." — au dat un final eșalonat și labil primei divizii fotbalistice. Unii blamează acest rendez-vous fortuit într-un decembrie tîrziu, dar noi ne aducem aminte că nu cu mult înainte chiar și aceștia se numărau printre cei ce se văitau că fotbaliștii noștri n-au acces în fazele superioare ale competițiilor continentale. Și, vorba proverbului, „E rău cu rău, dar mai rău fără rău"...

U.T.A., în schimb, singura echipă care și-a urmat imperturbabil drumul în campionat și în „Cupa U.E.F.A.", calculîndu-și bine paralelismul, a ținut să nu prelungească prea mult suspensul desemnării liderului de toamnă, tranșînd chestiunea o dată cu disputarea primei sale restanțe. Arădenii intră în vacanța de iarnă cu o răsplată meritată, indiferent de rezultatul partidei de azi de la Ploiești.

Pregătirea performanților viitorului sezon, chiar ale întregului an competițional 1972, au stat pe agenda F.R.F. în acest sfîrșit de an. Prezentînd o perspectivă clară a obiectivelor urmărite, a mijloacelor alese — precizînd că „încărcătura" săptămînală a fotbaliștilor fruntași va fi mai mare, că și corelarea cluburi-loturi reprezentative va trebui să fie mai strînsă, mai „liber înțeleasă ca necesitate", federația și-a făcut publice opțiunile.

Un start pregătit din timp, cu grijă, de către forul de resort, demarajul și finișul fiind, însă, atribuțiile de răspundere ale cluburilor, antrenorilor și jucătorilor.

TENISUL NOSTRU ȘI SUCCESUL LUI NĂSTASE

Sutelor de mii de oameni care, cu siguranță, au vizionat cu emoție și satisfacție transmisiile partidelor pe care Ilie Năstase le-a susținut la Paris în „Turneul campionilor", li s-au adăugat apoi, după splendida victorie finală a rachetei noastre de aur, mulțimea de scrisori pe care le-am primit la redacție și care exprimau, ca un ecou firesc, imensa bucurie și satisfacție a tuturor iubitorilor de sport din țara noastră în fața acestui succes de prestigiu. Printr-un transfer firesc, nu mai era vorba în aceste rînduri entuziaste ale cititorilor ziarului numai de sportul alb, ci de talentul, capacitatea și dăruirea tineretului nostru sportiv. Ancheta ziarului „Sportul", pentru desemnarea celor mai buni 10 sportivi ai anului 1971 a înregistrat ca un seismograf fidel această opinie generală.

Căutînd însă temeiurile performanței actuale, și mai ales ale celor viitoare, unii dintre preopinenții noștri au pătruns mai adînc în realitatea tenisului autohton. Astfel, un cititor din Alexandria, împărtășind opinia exprimată de către Ion Țiriac în timpul comentării partidelor lui Năstase din sala „Pierre de Coubertin", potrivit căreia tenisul de cimp a devenit în țara noastră una dintre cele mai populare discipline, este de părere că la această situație au contribuit, în special, acești doi jucători de excepție (care au adus România de două ori, în trei ani, în finala „Cupei Davis") și în foarte mică măsură rețeaua organizatorică și baza materială a acestui sport.

„Am devenit de cîțiva ani buni o forță în tenisul mondial, ne scrie Basarab Olteanu. Datorită acestor doi mari sportivi nu puțini sînt aceia care încep, indiferent de vîrstă, să practice tenisul. Aruncînd însă o privire asupra tenisului nostru din ultimii ani nu se poate să nu tragem o concluzie nu prea îmbucurătoare: cluburile noastre de tenis nu au reușit să dea nici un jucător de valoare cît de cît apropiată celor doi tenismani. Și atunci legitimă devine întrebarea: nu cumva se face prea puțin pentru sportul care ne-a adus atîtea satisfacții? Ar trebui să se dea posibilitatea miilor de copii din toată țara (nu numai la București și Brașov, ci și la Cluj, Arad, Craiova, Ploiești, Galați, Iași și altele) care vor să practice acest sport, să fie instruiți de antrenori pricepuți, să se construiască terenuri adecvate. Orașele mari au obligația morală de a realiza cluburi puternice de tenis".

În ce ne privește, subscriem opiniilor care, în euforia succeselor, apreciază cu luciditate realitatea, încercînd, totodată, să găsească perspectiva justă, capabilă să asigure o bază de masă și materială corespunzătoare și țeluri performanței.